

Arrest

nr. 43 462 van 18 mei 2010

in de zaken RvV 50 387 / II, RvV 51 005 / II en RvV 51 015 / II

In zake:

- I. 1. [REDACTED]
2. [REDACTED]

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HENDRICKX
Vorstlaan 144 bus 33
1160 BRUSSEL

en

II. [REDACTED] handelend in eigen naam en als wettelijk
vertegenwoordiger van zijn minderjarige dochter [REDACTED]

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BENKHELIFA
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

en

III. [REDACTED] handelend in eigen naam en als wettelijk
vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter [REDACTED]

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BENKHELIFA
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die [REDACTED] en [REDACTED] die verklaren van
Afghaanse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke
vertegenwoordigers van [REDACTED] op 16 februari 2010 en op 4 maart 2010 hebben
ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de
staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 februari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om
het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980
betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van
vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, loco advocaat K. HENDRICKX en van advocaat J. TIELEMAN, loco advocaat S. BENKHELIFA, die verschijnen voor de verzoekende partijen en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster arriveerde op 24 april 2009, samen met haar kind, op de luchthaven te Zaventem met vlucht A3620 uit Athene. Zij was in het bezit van een Bulgaarse identiteitskaart op naam van H. doch verklaarde S. R. te heten. Aangezien zij tevens verklaarde minderjarig te zijn werd zij ondergebracht in een open opvangcentrum van Fedasil.

1.2. Op 26 april 2009 werd de verdwijning van verzoekster uit het open opvangcentrum vastgesteld.

1.3. Verzoekers dienden op 19 juni 2009 elk een asielverzoek in. Zij verklaarden hierbij op 18 juni 2009 België te zijn binnengekomen. Dezelfde dag werd tevens, op basis van een onderzoek van de vingerafdrukken, door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid vastgesteld dat verzoekers reeds op 3 oktober 2008 in Griekenland werden aangetroffen.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht op 8 september 2009, gelet op artikel 10.1 van de Europese verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-II-Verordening), de Griekse autoriteiten om de overname van verzoekers.

1.5. De Griekse autoriteiten nalieten om binnen de in artikel 18.7 van de Dublin-II-Verordening een antwoord te verstrekken, werden zij geacht in te stemmen met het overnameverzoek. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bracht de Griekse autoriteiten van deze vaststelling op de hoogte bij schrijven van 13 november 2009.

1.6. Op 2 februari 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater). Deze beslissingen werden verzoekers op dezelfde dag ter kennis gebracht.

De beslissing genomen ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde dat hij op 18 juni 2009 in België aankwam. Eén dag later, op 19 juni 2009 vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde dat hij geboren is in 1984 Mazar-E-Sharif en verklaarde het Afghaanse staatsburgerschap te bezitten.

Uit het Eurodac-verslag van 19 juni 2009 blijkt dat betrokkene op illegale wijze het Dublingebied via Griekenland is binnengekomen en dat zijn vingerafdrukken op 03 oktober 2008 werden genomen te Mytilini (Lesbos) in Griekenland.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 01 juli 2009 dat dit zijn eerste asielaanvraag is in België en dat hij nooit elders asiel heeft gevraagd.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ dat hij ongeveer drie en een halve maand eerder uit Afghanistan vertrok. Per vliegtuig, auto, bestelwagen en te voet en dit via onbekende plaatsen en landen zou betrokkene uiteindelijk op 18 juni 2009 in België zijn aangekomen waar hij één dag later het statuut van vluchteling aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

Rekening houdende met het Eurodac-verslag van 19 juni 2009 werd op 08 september 2009 een overnameverzoek op basis van art. 10§1 van de Dublin-II Verordening aan de Griekse autoriteiten overgemaakt. Op 09 november 2009 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van Griekenland ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden die bepaald wordt in art. 18§1 van de Dublin-II Verordening. Als gevolg hiervan en op basis van art. 18§7 van de Dublin-II Verordening wordt Griekenland de verantwoordelijke staat en dient Griekenland over te gaan tot terugname van bovengenoemde persoon. Wij hebben dit aan Griekenland laten weten via een Tacit Agreement op 13 november 2009.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Griekenland als verantwoordelijke staat voor de behandeling van betrokkenes asielaanvraag dient het volgende te worden opgemerkt.

Griekenland heeft net als België de Vluchtelingenconventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967 ondertekend. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (RVV, nr. 21.514, 16.01.2009. Er dient derhalve te worden uitgegaan van het feit dat de basisnormen die in deze Richtlijnen worden voorzien in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk: "The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.")

Met het Presidentieel decreet 220/2007 van 13 november 2007 werd bovendien de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet. Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in, in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd. Derhalve heeft betrokkene door omzetting van deze bovenvermelde Europese richtlijnen de garantie dat hij bij zijn aankomst in Griekenland onmiddellijk een asielaanvraag aldaar kan indienen.

Verder is Griekenland, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct is gebeurd. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (RVV, nr. 21.514, 16.01.2009, RVV, nr. 26.756, 30.04.2009).

Met betrekking tot de overdracht van de asielzoekers in het kader van Verordening (EG) 343/2003 blijkt uit informatie, meegedeeld door de Griekse autoriteiten, dat deze asielzoekers bij hun aankomst op de hoogte worden gebracht van hun rechten en plichten en de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Vervolgens wordt de door de wet bepaalde procedure ingesteld, wordt de asielzoeker gehoord en worden zijn persoonsgegevens geregistreerd in het nationale geautomatiseerde asielsysteem. Indien de vreemdeling binnenkomt via de luchthaven van Athene wordt hij of zij voor een periode van maximum drie dagen ondergebracht in een speciale kamer van de Veiligheidsdienst van de luchthaven van Athene totdat de opvangprocedure is vervuld.

Elke asielzoeker ontvangt bovendien een "roze kaart", die o.a. toegang geeft tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg. Indien de asielzoeker niet over huisvesting beschikt kan hij worden opgevangen in de daartoe voorziene opvangcentra. Er werden nieuwe centra opgericht en de bestaande centra werden verbeterd. De centra stellen vast personeel tewerk, samengesteld uit artsen en verplegers, alsook psychologen en assistenten voor het toedienen van gezondheidszorg, van programma's van geestelijke gezondheid en voor de verbetering van de levensomstandigheden. In centra waar geen psychologen en sociale assistenten zijn worden alle problemen behandeld door het personeel van de centra voor geestelijke gezondheid binnen de dichtstbijzijnde ziekenhuizen. De Griekse regering heeft bevestigd dat

geen enkele vreemdeling wordt vastgehouden louter omwille van het feit dat hij een asielverzoek heeft ingediend.

Elke vreemdeling die asiel aanvraagt kan tijdens alle fases van de procedure voor de toekenning van asiel, verschijnen met zijn advocaat, zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden. De aanwezigheid van een tolk werd eveneens geïnstitutionaliseerd. De asielverzoeken worden ten gronde en op een individuele basis onderzocht. Conform de artikels 25 en 26 van het presidentieel decreet 90/2008 staat er een administratief beroep open tegen de verwerpingen van het asielverzoek wordt verworpen of waarbij de vreemdelingenstatus wordt herroepen.

Betrokkene kan verder niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Betrokkene geeft bovendien ook geen enkele concrete informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Griekse autoriteiten.

Het aanhalen van een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat bovendien niet omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene.

Betrokkene heeft tijdens zijn gehoor op de DVZ van 01 juli 2009 geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene verklaarde enkel dat het vanaf zijn vertrek uit Afghanistan de bedoeling was om in België asiel aan te vragen. Betrokkene geeft hiervoor verder geen concrete redenen.

Betrokkene verklaarde geen familieleden in België of Europa te hebben. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaarde met betrekking tot zijn gezondheidstoestand dat hij 's nachts veel pijn in de benen heeft. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene echter geen bewijzen aanwezig die zijn verklaringen staven. Betrokkene maakt bovendien ook niet aannemelijk dat deze pijn hem zou verhinderen om te reizen. Betrokkene maakt verder geen melding van gezondheidsproblemen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt.

Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Griekse autoriteiten.

Een terugkeer naar Griekenland kan bovendien door onze diensten worden georganiseerd. Indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wil maken zullen de Griekse autoriteiten tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wil maken zullen bovendien alle nodige maatregelen worden genomen opdat de overdracht naar Griekenland in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. (...)"

De beslissing genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde dat zij op 18 juni 2009 in België aankwam. Eén dag later, op 19 juni 2009 vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde dat zij geboren is in 1988 in Mazar-E-Sharif en verklaarde het Afghaanse staatsburgerschap te bezitten.

Uit het Eurodac-verslag van 19 juni 2009 blijkt dat betrokkene op illegale wijze het Dublingebied via Griekenland is binnengekomen en dat haar vingerafdrukken op 03 oktober 2008 werden genomen te Mytilini (Lesbos) in Griekenland.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 01 juli 2009 dat dit haar eerste asielaanvraag is in België en dat zij nooit elders asiel heeft gevraagd.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ dat zij ongeveer drie en een halve maand eerder uit Afghanistan vertrok. Per vliegtuig, auto, bestelwagen en te voet en dit via onbekende plaatsen en landen zou betrokkene uiteindelijk op 18 juni 2009 in België zijn aangekomen waar zij één dag later het statuut van vluchteling aanvroeg bij de Belgische autoriteiten.

Rekening houdende met het Eurodac-verslag van 19 juni 2009 werd op 08 september 2009 een overnameverzoek op basis van art. 10§1 van de Dublin-II Verordening aan de Griekse autoriteiten overgemaakt. Op 09 november 2009 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van Griekenland ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden die bepaald wordt in art. 18§1 van de Dublin-II Verordening. Als gevolg hiervan en op basis van art. 18§7 van de Dublin-II Verordening wordt Griekenland de verantwoordelijke staat en dient Griekenland over te gaan tot terugname van bovengenoemde persoon en haar minderjarige dochter (H. M.) (*..., Mazar-E-Sharif). Wij hebben dit aan Griekenland laten weten via een Tacit Agreement op 13 november 2009.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Griekenland als verantwoordelijke staat voor de behandeling van betrokkene's asielaanvraag dient het volgende te worden opgemerkt.

Griekenland heeft net als België de Vluchtelingenconventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967 ondertekend. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (RVV, nr. 21.514, 16.01.2009. Er dient derhalve te worden uitgegaan van het feit dat de basisnormen die in deze Richtlijnen worden voorzien in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk: "The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.")

Met het Presidentieel decreet 220/2007 van 13 november 2007 werd bovendien de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet. Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in, in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd. Derhalve heeft betrokkene door omzetting van deze bovenvermelde Europese richtlijnen de garantie dat hij bij zijn aankomst in Griekenland onmiddellijk een asielaanvraag aldaar kan indienen.

Verder is Griekenland, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct is gebeurd. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (RVV, nr. 21.514, 16.01.2009, RVV, nr. 26.756, 30.04.2009).

Met betrekking tot de overdracht van de asielzoekers in het kader van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 blijkt uit informatie, meegedeeld door de Griekse autoriteiten, dat deze asielzoekers bij hun aankomst op de hoogte worden gebracht van hun rechten en plichten en de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Vervolgens wordt de door de wet bepaalde procedure ingesteld, wordt de asielzoeker gehoord en worden zijn persoonsgegevens geregistreerd in het nationale geautomatiseerde asielsysteem. Indien de vreemdeling binnenkomt via de luchthaven van Athene wordt hij of zij voor een periode van maximum drie dagen ondergebracht in een speciale kamer van de Veiligheidsdienst van de luchthaven van Athene totdat de opvangprocedure is vervuld.

Elke asielzoeker ontvangt bovendien een "roze kaart", die o.a. toegang geeft tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg. Indien de asielzoeker niet over huisvesting beschikt kan hij worden opgevangen in de daartoe voorziene opvangcentra. Er werden nieuwe centra opgericht en de bestaande centra werden verbeterd. De centra stellen vast personeel tewerk, samengesteld uit artsen en verplegers, alsook psychologen en assistenten voor het toedienen van gezondheidszorg, van programma's van geestelijke

gezondheid en voor de verbetering van de levensomstandigheden. In centra waar geen psychologen en sociale assistenten zijn worden alle problemen behandeld door het personeel van de centra voor geestelijke gezondheid binnen de dichtstbijzijnde ziekenhuizen. De Griekse regering heeft bevestigd dat geen enkele vreemdeling wordt vastgehouden louter omwille van het feit dat hij een asielverzoek heeft ingediend.

Elke vreemdeling die asiel aanvraagt kan tijdens alle fases van de procedure voor de toekenning van asiel, verschijnen met zijn advocaat, zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden. De aanwezigheid van een tolk werd eveneens geïnstitutionaliseerd. De asielverzoeken worden ten gronde en op een individuele basis onderzocht. Conform de artikels 25 en 26 van het presidentieel decreet 90/2008 staat er een administratief beroep open tegen de verwerpingen van het asielverzoek wordt verworpen of waarbij de vreemdelingenstatus wordt herroepen.

Betrokkene kan verder niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Betrokkene geeft bovendien ook geen enkele concrete informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Griekse autoriteiten.

Het aanhalen van een loutere vrees voor een eventuele schending van art. 3 van het EVRM volstaat bovendien niet omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene.

Betrokkene heeft tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken 01 juli 2009 geen specifieke elementen aangehaald waarom haar asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene verklaarde enkel dat het vanaf haar vertrek uit Afghanistan de bedoeling was om in België asiel aan te vragen. Betrokkene geeft hiervoor verder geen concrete redenen.

Betrokkene verklaarde geen familieleden in België of Europa te hebben. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaarde met betrekking tot haar gezondheidstoestand dat ze na een miskraam geopereerd is in Afghanistan en dat ze nog steeds pijn heeft. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene echter geen bewijzen aanwezig die haar verklaringen staven. Betrokkene maakt bovendien ook niet aannemelijk dat deze pijn haar zou verhinderen om te reizen. Betrokkene maakt verder geen melding van gezondheidsproblemen.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt.

Bijgevolg moeten betrokkene en haar minderjarige dochter het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Griekse autoriteiten.

Een terugkeer naar Griekenland kan bovendien door onze diensten worden georganiseerd. Indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wil maken zullen de Griekse autoriteiten tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wil maken zullen bovendien alle nodige maatregelen worden genomen opdat de overdracht naar Griekenland in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. (...)"

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers hebben op 16 februari 2010 samen en op 4 maart 2010 elk afzonderlijk een verzoek tot nietigverklaring ingediend dat gericht is tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 februari 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Met het oog op een goede rechtsbedeling dienen deze verzoekschriften samen behandeld te worden.

2.2. De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding en geen gevolg kan

verleend worden aan de vraag van verzoekers om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren in het verzoekschrift van 16 februari 2010 in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij lichten hun middel op volgende wijze toe:

"(...) Aangezien, eerste onderdeel van het middel, de verwijderingsbeslissing rust op volgende overwegingen:

(...)

Terwijl, op basis van zeer recente rapporten uitgaande van gerenommeerde organisaties duidelijk blijkt dat de omzetting niet correct gebeurde;

In juli 2009 werd de Griekse asielpcedure grondig hervormd. De mogelijkheid van beroep werd ongedaan gemaakt en de enige mogelijkheid die nu open staat tegen een negatieve beslissing in eerste aanleg is een beroep bij de Raad van State, een rechtscollege dat niet oordeelt over de feiten.

Hierop stelde het UNHCR onmiddellijk een einde aan de samenwerking met de Griekse autoriteiten aangezien deze hervorming nog minder garanties zou bieden dan voorheen reeds het geval was.

"The new Presidential Decree modified Presidential Decree 90 from 2008. The intention is now that asylum claims will be examined at one final stage by Police Directors all over the country, who will be assisted by advisory committees. These advisory committees will consist of two police officers, one representative of the Region and one representative of the UNHCR. The Appeals' Board is abolished and loses its influence, also with regards to pending claims. The one legal remedy now available to asylum seekers is to submit an appeal to the Council of the State, the Higher Administrative Court, which does not deal with the essence of their claim.

This change represents a serious setback, since the treatment of asylum seekers in Greece, already unacceptable, will deteriorate still further under the intended new status determination system – it envisages responsibility for assessing claims at first instance should lie with police directorates.

The UNHCR considered that these new developments were "likely to make protection in Greece even more elusive for those who need it" and on 17 July 2009 felt compelled to state that they will not participate in the new asylum procedure:

The new PD decentralises asylum decision-making at first instance to over 50 police directorates across the country which are faced with serious shortcomings related to expert personnel, interpretation services and legal aid.

It also abolishes the existing appeals' board, which was the decision-making body at second instance, and only maintains a limited judicial review before the Council of State, thus not guaranteeing the rights to an "effective remedy". Furthermore by designating the Alternate Minister of Public Order as the decision-making authority for the pending appeals (backlog), it would not be compatible with EU Legislation that requires an independent organ from the first instance decision-making body.

In light of the above, at the present stage the UNHCR cannot participate either at the Advisory Refugee Committees for the examination of the asylum claims at first instance or at the Advisory Appeals' Committees for the examination of the backlog of some 30,000 pending appeals"

In 2007 bedroeg het erkenningspercentage in Griekenland in eerste aanleg 0,04%. De eerste 6 maanden van 2008, bedroeg dit 0,03%.

Na enkele maanden na de inwerkingtreding van de nieuwe asielpcedure blijkt dat de nieuwe procedure in de praktijk de gehele asielpolitiek heeft verstoord: "In July 2009, Presidential Decree

81/2009 entered into force. This decree changes the Greek asylum procedure in a number of important ways, including the personal interview. Despite its entry into force, in practice this Decree has not yet been fully implemented. Few personal interviews have been conducted since it came into effect. Instead, most interviews are postponed. How this backlog will be handled remains unclear especially since there is a severe lack of qualified interpreters and specifically trained staff that could conduct interviews."

De hervorming voorziet in een decentralisatie die niet realistisch is gezien de beperkte middelen en het beperkte niveau van opleiding: "(...) civil servants working for the Region have also systematically failed to show up for interviews to be conducted by the committees, which have consequently been postponed. This means that in practice the Committee has not been able to operate as described above. As a result most interviews have been postponed for three months. Some interviews have however been carried out. Instead of constituting an improvement to flawed asylum procedures, the new Decree actually negatively influences the quality of interviews. Personal interviews are now decentralised and spreads the job of interviewing asylum seekers to police directorates throughout the country. Police officers have a host of other duties and lack training in asylum law or in conducting interviews with fearful and traumatized asylum seekers."

Tot slot: "Pursuant to Presidential Decree 81/2009 asylum seekers will no longer be able to have the rejection of their asylum application reviewed on its merits by a designated appeals board. After the decision to reject the asylum application there exists only the possibility to initiate a procedure before the Council of State. The Council of State will however only examine whether the decision has been made in accordance with the law. It is not able to review the decision on its merits. This abolishment of the second instance procedure, is especially alarming, now that the asylum seekers as a result of the refusal of the UNHCR to participate in first instance decision making, are now exclusively left to the judgment of police officers, who have not received appropriate and sufficient training for this task."

Dat de vaststelling van DVZ, welke berust op verkeerde feitelijke gronden, determinerend was teneinde de beslissing tot weigering van verblijf aan verzoekende partij te betekenen en zodoende zijn verwijdering naar Griekenland te bewerkstelligen;

Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is;

Zodat, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn;

Aangezien, tweeds onderdeel van het middel, de verwijderingsbeslissing rust op volgende overwegingen:

"Betrokkene kan verder niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. (...)"

Terwijl, uit een geheel van documenten uitgaande van verschillende organisaties blijkt dat asielzoekers systematisch het voorwerp uitmaken van een onmenselijke en vernederende behandeling en dat verzoeker, zijn zwangere echtgenote en hun minderjarig dochtertje behoren tot deze kwetsbare groep.

Een groot aantal rapporten die gepubliceerd werden door verschillende NGO's maken immers gewag van grove leemten wat betreft de behandeling van de asielaanvragen en de opvangmogelijkheden in Griekenland en onderlijnen het risico op refoulement en slechte behandeling.

Op 10 november 2009 hebben vier NGO's, VluchtelingenWerk Nederland, Finnish Refugee Advice Centre, Pro Asyl (Allemagne), Refugee and Migrant Justice (UK) een document opgesteld waarin de verschillende tekortkomingen aan het Europees Gemeenschapsrecht werden opgenomen en hebben dit document overgemaakt aan de Europese Commissie opdat deze een inbreukprocedure zou opstarten bij het Hof van Justitie van de Europese Unie. Dit document werd mede ondertekend door 19 NGO's. Het document bestaat uit 68 pagina's en komt tot het volgende besluit: "Despite numerous appeals to Greece and to the European Commission, the Greek asylum system remains in a deplorable state. In this complaint we will demonstrate that, by failing to improve the appalling conditions for asylum seekers, Greece is blatantly violating the provisions of the EU asylum acquis, including some of the most fundamental principles upon which the EU is founded, such as the principle of non-refoulement,

the right to asylum, and the right to human dignity. It is essential that Greece brings its law and practice into line with the EU asylum acquis. It is thus of the utmost importance that immediate action be taken by Greece as well as the European Commission to tackle the numerous problems that currently exist in Greece."

Wat de opvangmogelijkheden betreft, voldoet Griekenland slechts gedeeltelijk aan zijn verplichtingen.

Het UNHCR stelt dat: « its implementation continues to present serious flaws. »

NOAS (Noorwegen) stelt het volgende: "According to the coordinator in the Section for social work in Greek Council for Refugees, Alexandros Anastasiou, the few reception centres that exist, are in a deplorable condition. They do not even meet minimum standards. According to him, access to medical care as well, as to education inadequate. Because of lack of financial means, the capacity of the staff is out of proportion with the need for care of those who live there."

Het probleem van opvang kwam steeds terug gedurende heel het jaar 2009.

"When asylum applications are actually received by the Greek authorities, asylum seekers are rarely offered housing, food, financial benefits or any other material support. (...) asylum seekers who have filed their applications are sent off to come back at a later stage for their interview. Greek law prescribes that a red card, which states the status of the asylum seeker and gives them the right to work and medical care, will be provided. However since the entry into force of the latest Presidential Decree 81/2009 it is unclear whether or not these cards are in fact handed out."

In een document dat in februari 2009 gepubliceerd werd, stelde de Greek Council for Refugees: « There are currently fewer than 700 places in camps or other forms of accommodation for asylum seekers. Of these places approximately 180 are reserved for unaccompanied minors or families. The figure is lower than the figure of 770 referred to in UNHCR's position paper because one facility closed since the date of the position paper. There were over 19,000 new asylum applications filed in Greece last year the majority of whom were in need of accommodation. It is, therefore, easy to see that only a very small percentage of asylum seekers have a chance of receiving accommodation.

Dublin returnees have equally few chances of being granted accommodation, since they do not receive any priority over other asylum seekers. As a result, most Dublin returnees are forced to remain homeless for lengthy periods of time. Regrettably this situation also affects unaccompanied minors and families with small children, since places in camps cannot be found immediately even following the intervention of NGOs. It should be noted that the social service of GCR has a list of about 70 families who are homeless and waiting for accommodation. The average waiting time is about 2 months, with some families waiting for as long as 6 months."

In de hogervermelde klacht die door de verschillende NGO's werd ingediend bij de Europese Commissie, wordt de situatie als volgt beschreven: "More than half of the reception facilities are run by Greek NGOs, such as the Red Cross, Arsis, Social Solidarity, and much is funded by the European Refugee Fund. In total, there are about 850 places available, while the total number of asylum applications in Greece in 2008 alone was 19884. At the same time there is a backlog of open asylum procedures of about 30,000. As a result many asylum seekers find themselves in parks, derelict buildings, in city squares and public gardens. Only few (fewer than 5%) receive accommodation by the Greek government, often after a waiting period of several months. Some find their way to private lodgings, such as the so-called Afghani hotels, but they are usually completely full (up to three families, including children, live in one room)."

Dat in casu aan dit gegeven niet mag voorbij gegaan worden, blijkt uit het feit dat de echtgenote van verzoeker ondertussen zwanger is. In Griekenland zijn er geen toereikende mechanismen om asielzoekers met speciale behoeften, zoals in casu de partner van verzoeker, door te verwijzen naar gespecialiseerde diensten. Het leidt geen twijfel dat de partner van verzoeker in dergelijke omstandigheden toegang dient te krijgen tot minimale hulpverlening en passende doorverwijzingsmechanismen.

Dat verwerende partij bijgevolg op de hoogte was of minstens op de hoogte zou moeten zijn van de hachelijke situatie waarin asielzoekers in Griekenland verkeren

Dat voormelde beslissing niet afdoende is gemotiveerd daar talrijke verslagen uitgaande van verschillende internationale organisaties immers melding maken van het gegeven dat asielzoekers in Griekenland het voorwerp uitmaken van onmenselijke en vernederende behandelingen, terwijl de bestreden beslissing gewag maakt van het gegeven als zou verzoekende partij het niet aannemelijk maken dat hij in Griekenland een onmenselijke of vernederende behandeling riskeert;

Verzoekende partij ziet niet in welke bewijzen hij nog meer kan bijbrengen teneinde het risico op voormelde behandelingen aannemelijk te maken, nu blijkt dat hij bewijzen bijbracht waaruit blijkt dat

asielzoekers systematisch worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM, en dat hij, zijn zwangere echtgenote en hun minderjarig dochtertje tot die kwetsbare groep behoren;

Dat aldus de beslissing niet afdoende is gemotiveerd;

Zodat, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn;

Aangezien, derde onderdeel van het middel, verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel naar Griekenland

Terwijl, het UNHCR zijn standpunt heeft herbevestigd in zijn 'UNHCR observations on Greece as a country of asylum, December 2009 en de lidstaten verzoekt de soevereiniteitsclausule voorzien in artikel 3 van de Verordening nr. 343/2003 toe te passen. «In light of the situation described above, UNHCR continues to advise Governments to refrain from returning asylum-seekers to Greece under the Dublin Regulation or otherwise. UNHCR recommends that Governments make use of Article 3 (2) of the Regulation, allowing States to examine an asylum application even if such examination is not its responsibility under the criteria laid down in the Dublin Regulation; and of Article 15 with regard to unification of extended family members within the EU. UNHCR is ready to work with the Greek authorities to address the ongoing challenges and encourages EU Member States and institutions to lend their support to the endeavour. Until respect for international and EU refugee law principles is assured, however, UNHCR cannot endorse the application of the Dublin II Regulation or other arrangements for transfer of asylum-seekers to Greece.

Dat het UNHCR aldus op uitdrukkelijke wijze de Dublin lidstaten beveelt om op dit moment zichzelf bevoegd te verklaren voor asielaanvragen die in principe onder de Griekse verantwoordelijkheid zouden vallen (art. 3, 2° Dublin II verordening);

Bovendien stelde ze uitdrukkelijk dat het UNHCR haar standpunt in de toekomst wel zal aanpassen als Griekenland voldoende verbeteringen zou aanbrengen in haar asielsysteem.

Haar standpunt bleef tot op heden echter ongewijzigd, zodat de administratieve beslissing waarbij verzoeker naar Griekenland wordt overgebracht in het kader van de Dublinprocedure, en die als dusdanig ingaat tegen voormeld standpunt (advies) van het UNHCR, een bijzondere motivering vereist;

Dat het ingaan tegen een niet-bindend advies een strengere motivering vereist, a fortiori het UNHCR een gerenommeerde internationale Organisatie is waarbij normalerwijze de overheid steeds de standpunten van het UNHCR volgt, of minstens het niet volgen van voormelde standpunten uitvoerig motiveert, aangezien de Belgische overheden een hoge vertrouwenswaarde toekent aan rapporten uitgaande van het UNHCR;

Dat in casu de reden van afwijking van het advies van het UNHCR niet gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing, zodat manifest sprake is van een schending van de motiveringsverplichting; (...)

3.1.2. In zijn nota met opmerkingen stelt verweerder dat de bestreden beslissingen het determinerende motief aangeven op grond waarvan deze zijn genomen en dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt de motivering ervan hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet voldaan zou zijn aan de formele motiveringsplicht.

Verweerder betoogt verder dat België niet de wettelijke mogelijkheid heeft om controle uit te oefenen op een andere lidstaat en niet anders kan dan ervan uitgaan dat de Europese instellingen de nodige garanties bieden tot naleving van de Europese regelgeving. Hij wijst er tevens op dat noch het Hof van Justitie noch het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een algemeen verbod om asielzoekers aan Griekenland over te dragen heeft opgelegd. Daarnaast stelt verweerder dat verzoekers niet aantonen dat de rechten en plichten die voortvloeien uit de regelgeving die thans in Griekenland geldt om de vluchtelingenstatus vast te stellen hen zouden worden ontzegd. Ook stelt verweerder dat verzoekers niet in concreto aantonen op welke wijze artikel 3 geschonden wordt door de thans bestreden beslissingen, dat verzoekers hun stelling als zouden hun rechten worden geschonden louter

hypothetisch is en dat zij, wanneer zij onregelmatig zouden behandeld worden of hun asielaanvraag niet zou worden behandeld, een beroep kunnen doen op de hogere autoriteiten om alsnog hun rechten te doen gelden. Verweerder besluit dat verzoekers in gebreke blijven aan te tonen dat het bestuur niet op basis van een correcte feitenvinding tot de conclusie is gekomen dat Griekenland de verantwoordelijke lidstaat is.

3.1.3. Verzoekers volharden in hun repliekmemoorie in het door hen ingeroepen middel.

3.1.4.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze zijn genomen. Er wordt immers gemotiveerd dat de Griekse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers' asielaanvraag. Hierbij wordt toegelicht dat op basis van een vingerafdrukkenonderzoek werd vastgesteld dat verzoekers voorheen in Griekenland verbleven, dat overnameverzoeken aan de Griekse autoriteiten werden overgemaakt en dat aangezien deze nalieten om tijdig op deze verzoeken te antwoorden zij, op basis van artikel 18.7 van de Dublin-II-Verordening, geacht worden deze verzoeken te aanvaarden. Daarnaast wordt het juridische kader waarop verzoekers zich in Griekenland kunnen beroepen geschetst en wordt geuid dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hen zal repatriëren en zij in Griekenland zullen blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Er wordt aangegeven dat, nu verzoekers tevens geen specifieke reden opgaven die toelaat te besluiten dat hun asielaanvragen in België dienen behandeld te worden, er bijgevolg geen toepassing moet gemaakt worden van de artikelen 3.2, 7, of 15 van de Dublin-II-Verordening. Hierbij wordt uiteengezet dat verzoekers verklaarden geen familieleden in België of Europa te hebben, dat de door hen aangevoerde gezondheidsproblemen niet werden gestaafd met bewijzen en dat zij evenmin aannemelijk maakten dat medische redenen hen verhinderen om te reizen. Door louter voor te houden niet akkoord te gaan met de bestreden beslissingen en een eigen beoordeling van hun toestand voorop te stellen tonen verzoekers niet aan dat motivering van de bestreden beslissingen niet draagkrachtig en derhalve niet afdoende zou zijn. Verzoekers geven nog te kennen dat niet gemotiveerd wordt waarom afgeweken wordt van het advies van het UNHCR om geen asielzoekers over te dragen aan Griekenland, doch verliezen hierbij uit het oog dat verweerder in de bestreden beslissingen uitvoerig heeft aangegeven waarom hij toch van oordeel is dat er in Griekenland voldoende garanties zijn voor een degelijke behandeling van de asielaanvraag. Verzoekers kunnen daarom niet gevolgd worden in hun standpunt dat niet voldaan werd aan de verplichting om, gelet op dit niet-bindend advies van het UNHCR, in een ruimere motivering te voorzien. De Raad besluit derhalve dat verzoekers geen schending van de formele motiveringsplicht aantonen.

3.1.4.2. Verzoekers geven verder te kennen dat de bestreden beslissingen gebaseerd zijn op verkeerde feitelijke gronden en voeren derhalve ook de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van een aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoekers betogen dat in de bestreden beslissingen verkeerdelijk wordt gesteld dat er geen gegeven voorhanden is waaruit blijkt dat de Europese richtlijnen inzake asiel en de opvang van asielzoekers niet correct zouden omgezet zijn. Door te verwijzen naar niet nader omschreven "rapporten uitgaande van

gerenommeerde organisaties", door te vermelden dat het UNHCR een einde heeft gesteld aan de samenwerking met de Griekse overheid, dat het aantal personen dat in Griekenland als vluchteling erkend wordt laag is en dat de invoering van de nieuwe asielprocedure *"in de praktijk de gehele asielpolitiek heeft verstoord"* tonen verzoekers niet aan dat de stelling van verweerder incorrect is.

In tweede instantie stellen verzoekers dat verweerder ten onrechte voorhoudt dat zij nalieten aannemelijk te maken dat Griekenland hen zal repatriëren naar een ander land en zij als dusdanig blootgesteld zullen worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Verzoekers stellen dat uit een *"geheel van documenten uitgaande van verschillende organisaties"* blijkt dat asielzoekers systematisch het voorwerp uitmaken van een onmenselijke en vernederende behandeling en er een risico op *'refoulement'* bestaat. Door kritiek te geven op het Griekse opvangsysteem tonen verzoekers evenwel niet aan dat verweerder verkeerdelijk heeft gesteld dat zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat Griekenland hen zal repatriëren naar hun land van herkomst en zij aldus zouden kunnen blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Door verder te betogen dat een aantal niet-gouvernementele organisaties een klacht hebben ingediend bij de Europese Commissie, waarbij niet vaststaat dat deze klacht gegrond is, tonen zij ook geen risico op indirect refoulement aan. Tevens moet worden gesteld dat uit het door verweerder aan de Raad overgemaakte administratief dossier blijkt dat verzoekers geen enkele van de verslagen waaruit zij citeren bij het bestuur hebben neergelegd en ook geen enkel stuk aan verweerder hebben ter kennis gebracht waaruit blijkt dat zij persoonlijk in Griekenland of bij een gebeurlijke indirecte verwijdering naar hun land van herkomst aldaar onderworpen zullen worden aan behandelingen die strijdig kunnen worden geacht met de door hen ingeroepen verdragsbepaling. Er kan daarenboven niet ingezien worden waarom verweerder met de geciteerde verslagen over het gebrek aan opvang in Griekenland rekening zou moeten gehouden hebben. Verzoekers stelden immers in Griekenland in een huis verbleven te hebben en gaven op geen enkel ogenblik te kennen behoeftig te zijn en een beroep te zullen moeten doen op een opvangsysteem dat volgens hen niet volstaat. Zij gaven ook niet te kennen op enig ogenblik op een wijze behandeld te zijn geweest die als strijdig met artikel 3 van het EVRM kan beschouwd worden. Verzoekers stelden het bestuur evenmin in kennis van het feit dat verzoekster zwanger is, zodat verweerder dit gegeven, dat verzoekers zelf niet belangrijk genoeg vonden om mee te delen, niet kon betrekken bij het nemen van de bestreden beslissingen.

Verzoekers stellen de situatie anders te beoordelen, maar tonen niet aan dat bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekers voeren in een eerste en tweede middel van hun verzoekschriften van 4 maart 2010 de schending aan van de artikelen 3, 13 en 15 van het EVRM, van de artikelen 3.2, 10.1, 15 en 18.7 van de Dublin-II-Verordening, van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van het 'non-refoulement' beginsel, van artikel 33 (1) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van artikel 3 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: het Anti-Folterverdrag). Zij stellen tevens dat het bestuur zich schuldig maakte aan miskennis van op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, aan machtsoverschrijding en aan machtsafwending.

Verzoekers geven de volgende toelichting:

"(...)

De argumenten van de Belgische Staat, om zich als niet verantwoordelijk te stellen voor de asielaanvraag van de verzoekende partij, zijn zuiver theoretische argumenten en houden geen rekening met de praktijk, waaruit duidelijk blijkt dat er in Griekenland een probleem is op basis van de vluchtelingen- en beschermingsprocedures, zelfs al is Griekenland een volwaardig lid van de Europese Unie, heeft men de wetgeving aangepast en internationale verdragen ondertekend.

De effectieve gewaarborgde bescherming die wordt opgelegd door de Verdragen, Richtlijnen moet ook in de praktijk worden omgezet. Uit rapporten na het omzetten van de internationale wetgeving in de nationale wetgeving, blijkt duidelijk dat de Griekse praktijk anders is.

Het UNCHR drukte, bij monde van heer Wilbert van Hövell, Regionaal vertegenwoordiger van UNHCR, haar bezorgdheid omtrent de situatie van de (kandidaat-)vluchtelingen uit in een brief aan Minister Turtelboom, dd. 2 april 2009.

Ook het nieuwe voorstel voor een Presidentieel Decreet omtrent asiel baart het UNHCR zorgen. Dit wordt weergegeven in een nieuw rapport van 14 mei 2009 "The UN Refugee Agency expresses concern over proposed Presidential Decree on Asylum" (www.unhcr.org). Dit rapport geeft duidelijk weer dat er ernstige problemen zijn in Griekenland en zelfs met de nieuwe wetgeving die werd ingevoerd, o.a. het ontbreken van een onafhankelijke beroepsinstantie en het feit dat er geen enkele verbetering is van het onderzoek van de aanvragen in eerste aanleg (eerst instantie).

Reeds voordien werd dit alles bevestigd door Thomas Hammarberg, Commissioner van de Raad van Europa, Mensen Rechten, naar aanleiding van zijn bezoek aan Griekenland op 8 en 10 december 2008.

Uit de vaststelling van de heer Hammarberg blijkt duidelijk dat er geen enkele garantie is dat de verzoekende partij een asielaanvraag zal kunnen indienen wanneer hij naar Griekenland wordt gerepatriëerd, noch dat deze aanvraag correct zal behandeld worden. Dit wil zeggen dat de hij zal kunnen beroep doen op een effectief rechtsmiddel, nl. de garantie van de aanwezigheid van een tolk, mogelijkheid om tijdig beroep te doen op rechtsbijstand, mogelijkheid om beroep aan te tekenen tegen een eventuele negatieve beslissing omtrent de asielaanvraag in eerste aanleg.

De situaties die de heer Hammarberg aanhaalt zijn geen hypothetische situaties, maar harde realiteit.

Ook Human Rights Watch hekelt de situatie in Griekenland in twee rapporten die verschenen eind 2008, nl. HRW *Stuck in a Revolving Door, Iraqis and Other Asylum Seekers and Migrants at the Greece/Turkey Entrance to the European Union*, november 2008 en HRW, *Left to Survive, Systematic Failure to Protect Unaccompanied Migrant Children in Greece*, december 2008.

De situatie is sedertdien nog niet verbeterd, integendeel.

De verzoekende partij verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 december 2009 (nr. 35658, 48225/V):

«La décision attaquée se base essentiellement sur des considérations de type général pour justifier que la partie adverse décide de ne pas faire application de la clause de souveraineté prévue par l'article 3.2 du Règlement Dublin et de ne pas examiner la demande d'asile introduite par le requérant, affirmant qu'un certain nombre de principes en matière d'asile sont respectés par les autorités grecques, alors que la requête cite des rapports de nombreuses autorités internationales qui déplorent tant l'absence de garanties juridiques qui caractérise la procédure mise en oeuvre par les autorités grecques chargées de l'examen des demandes d'asile que les conditions d'accueil des demandeurs d'asile largement déficientes. Or, ces autorités internationales, dont les prises de position sont de notoriété publique, que le Conseil a déjà en l'occasion de citer à de nombreuses reprises dans plusieurs arrêts récents et que la partie adverse ne peut dès lors ignorer, font autorité en matière d'asile et de protection des droits humains. En conséquence, le Conseil estime que la partie adverse a manqué à son obligation de motivation des actes administratifs ainsi qu' au principe de bonne administration, tenant du devoir de soin dans la préparation d'une décision administrative, dès lors qu' elle n'évoque et ne rencontre pas une seule de ces sources critiques, qu' elle passe totalement sous silence, et qu'elle ne dispose en outre d'aucune information des autorités grecques au sujet de la situation particulière du requérant en Grèce.»

De verwerende partij en de Griekse overheid verwijzen steeds naar de Griekse wetgeving die gewijzigd is de zomer van 2008 en de ondertekening van Griekenland van internationale verdragen. Men verwijst naar alle 'beloftes' die de Griekse overheid maakt, en hoe het allemaal is op papier, maar de realiteit is echter anders.

"According to our interview partners the Greek asylum law and asylum system is 'fair on paper', but in practice it does not seem to be implemented as it should be."

(Caritas Oostenrijk, zie verder, pagina 12, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4a93fbbf2.html>)

Indien de verzoekende partij überhaupt een asielaanvraag kan indienen, is er geen enkele garantie dat hij de nodige uitleg zal krijgen.

Dit werd reeds uitvoerig uiteengezet in het rapport van de Greek Council for Refugees "The Dublin Dilemma — "Burden shifting" and putting asylum seekers at risk", dd; 15 februari 2009.

In juli 2009 werd de Griekse (asiel)wetgeving opnieuw aangepast. Deze keer is er geen beroepsmogelijkheid ten gronde, enkel een formalistisch, administratief beroep waarbij de vlucht-motieven van de kandidaat — asielzoekers niet wordt in overweging genomen.

Dit wordt ook bevestigd door meer recente rapporten, nl. van Caritas Oostenrijk en het Rode Kruis, dd. «The situation of persons returned by Austria to Greece under the Dublin Regularion. — Report on a joint Fact-Finding Mission to Greece, May 23rd — 28th 2009 », gepubliceerd op 17 augustus 2009.

« Therefore the access to the Greek asylum procedure seems to be rather easy compared to other migrants. Nevertheless there seem to be other serious problems for these people, mainly caused by lacking procedural guarantees, information, translation and resources for legal counseling. This apparently very frequently leads to a premature abortion of the asylum procedure, a failure to lodge an appeal within the 30 day deadline and other programs. »

(pagina 8)

«Each police officer is supposed to conduct 20 to 25 interviews per day according to police guidelines. This entails very brief interviews which comprise only about two questions per asylum seeker

Dublin returnees are usually only asked to write down a few lines in their own languages about the reason(s) for their flight to Greece. There is usually no interview no interpretation available at the airport. Some asylum seekers told us that they were not even asked to write down anything. Generally, there does not seem to be nearly enough information — let alone in the mother tongues of the asylum seekers — about the procedure, the possibilities for accommodation and support and for legal counseling.

First instance decision are standardized, one-page, copy-pasted forms which are issued only in Greek. Country of Origin Information is not collected and used by the first instance. The decisions do not contain any reference to individual asylum cases, and generally state that the asylum seeker migrated for economic reasons and lacks valid grounds for refugee status

In 2008 the recognition rate of the first instance was 0.05 percent

However, the Appeals Board was abolished by presidential decree 81/09 which entered into force on July 20th 2009. This means that asylum seekers (Dublin returnees) whose claims have been rejected by the first instance can now only turn to the Greek Council of State (CoS), which was hitherto the third instance asylum authority. The CoS does not review the substance of asylum claims, it can only annul first instance decisions.

Additionally the procedure before the CoS takes many years, requires legal support by a lawyer and is very costly. This means that in the future the vast majority of asylum seekers might not have the substance of their claims examined and could be unable to afford an appeal to the CoS against the negative first instance decision."

(pagina 13- 14, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4a93fbbf2.html>)

De verzoekende partij is uiterst slecht behandel(d) in Griekenland. Opgesloten gedurende 10 dagen, geen enige mogelijkheid om asiel aan te vragen etc.

Bijgevolg heeft de verzoekende partij, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, weldegelijk geprobeerd om oplossingen te zoeken in Griekenland, maar die zijn er niet.

De verzoekende partij verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 december 2009 (nr. 35658, 482257V)

Le Conseil observe encore qu'il ne ressort aucunement du dossier administratif ou de la décision dont la suspension est demandée que la partie adverse aurait demandé ou obtenu des informations des autorités grecques quant au stade d'examen de la demande d'asile du requérant et de l'accueil qui lui

serait réservé en cas de retour en Grèce. Au contraire, la décision attaquée se borne à indiquer que les autorités grecques n'ont adressé aucune réponse à la demande de reprise en charge du requérant, ce qui, si cela ne soulève aucun problème quant au transfert, ainsi que le décision le rappelle, pose question quant à l'appréciation de la situation particulière du requérant par les autorités belge.

In dezelfde zin werd ook geoordeeld in het arrest nr. 35631 van 10 december 2009 (482207V).

Beide arresten werden uitgesproken op dezelfde dag dan het arrest m.b.t. de verzoekende partij. Alleen betreffen dit twee arresten door de Franstalige kamer van de RvV en is de proceduretaal van de verzoekende partij Nederlands.

Op basis van het hierboven staande, heeft de verzoekende partij dan ook de plicht om de asielaanvraag van de verzoekende partij te aanvaarden.

Hij verzoekt dan ook aan de Belgische Staat om zich op de humanitaire clausule te steun en zijn asielaanvraag in overweging te nemen (artikel 15 van de Dublin II Verordening).

(...)

De verzoekende partij is afkomstig uit Afghanistan, alwaar er tot op heden een oorlog woedt.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, repatrieert Griekenland weldegelijk vluchtelingen naar hun land van herkomst.

Dit werd ook bevestigd in het rapport van Human Rights Watch van 12 november 2009 (<http://www.hrw.org/en/node/86025>).

Het rapport stelt dat het dysfunctionele asielsysteem en detentiemisbruiken de Europese en Internationale regelgeving schenden. Ondanks de veelvuldige kritiek op het Griekse asielbeleid bleef de Europese Commissie tot nu toe stilzitten en riep ze de Griekse autoriteiten niet op het matje.

Eind oktober 2009 stelden de 'Norwegian Helsinki Committee', de 'Norwegian Organisation for Asylum Seekers' en de Griekse organisatie 'Aitima' een rapport voor over illegale deportaties van vluchtelingen door (Griekenland <http://www.statewatch.org/news/2009/oct/greece-illegal-deportations.pdf>).

Het geeft de ervaringen weer van asielzoekers die tijdens de nacht gedeporteerd werden naar Turkije en die kans niet kregen om hun asielaanvraag te laten onderzoeken (en dus hun nood aan bescherming) in een Europees land. In Turkije lopen ze het gevaar teruggestuurd te worden naar hun land van herkomst alwaar ze vervolging vrezen. Het rapport stelt enkele aanbevelingen. Een van die punten omvat de opschorting door de Europese landen van uitleveringen van asielzoekers aan Griekenland op basis van de Dublin II Verordening. Het non-refoulement beginsel, zoals opgenomen in de Conventie van Genève van 1951, zou immers kunnen geschonden worden.

Het feit dat Griekenland lid is van de Raad van Europa en de internationale wetgeving zou opgezet hebben in nationale wetgeving, stelt de Belgische autoriteiten er niet van vrij om een onderzoek te doen naar de risico's van schending van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM oordeelde in de zaak T.I. c/ Verenigd Koninkrijk (07/02/2000):

« La Cour estime en l'espèce, le refoulement indirect vers nu pays intermédiaire qui se trouve être également un Etat contractant n'a aucune incidence sur la responsabilité du Royaume-Uni, qui doit veiller à ne pas exposer le requérant à un traitement contraire à l'article 3 de la Convention par sa décision d'expulser. Dans ce contexte, le Royaume-Uni ne peut pas non plus s'appuyer d'office sur le système établi par la Convention de Dublin pour attribuer, au sein des pays européens, la responsabilité de statuer sur les demandes d'asile. »

De Griekse autoriteiten heeft in casu geen garanties gegeven dat de verzoekende partij een asielprocedure kan indienen en indien hij dit kan, of deze zal worden behandeld. De verwerende partij steunt zich op het impliciete akkoord overeenkomstig artikel 18 (7) van de Dublin II Verordening.

Volgens de verwerende partij is dit niet nodig, gezien deze garanties impliciet in de Dublin II Verordening vervat zitten ... De verwerende partij is steeds verplicht om na te gaan of een repatriëring van een persoon naar gelijk welk land een schending van artikel 3 E.V.R.M. kan tot gevolg hebben.

Er dient ook verwezen te worden naar een interim measure die door het EHRM is toegekend op 22 januari 2009 in een zogenaamde Dublin / Griekenland zaak (Ali Mohamed tegen Frankrijk, nr. 44989/08) waarbij een Somaliër werd teruggezonden naar Turkije door Griekenland en Turkije heeft deze persoon teruggestuurd naar Somalië.

Ook in het Rapport van Thomas Hammarberg wordt het risico van "refoulement" duidelijk aangekaart onder de titel "refoulement en chaîne".

Het internationaal recht omvat een fundamenteel principe van non-refoulement, Dit principe verhindert dat (kandidaat-) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsten waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

De verzoekende partij is een Afghaan. Aldaar is er een ernstige oorlogssituatie.

Een overdracht aan Griekenland, in casu met impliciet akkoord van Griekenland, vormt een schending van het non-refoulement beginsel en van artikel 3 E.V.R.M.

Bovendien lijkt de toekomst verontrustend:

*"Greek Government's "Six-point plan" for the war against immigrants in the Aegean, Article of Deputy Foreign Minister Valinakis in the Athens daily "Kathimerini".
(<http://clandestinenglish.wordpress.com/2009/06/23/greek-governments-six-point-plan-for-the-war-against-immigrants-in-the-aegean/>, juni 2009)*

Een overdracht aan Griekenland van de verzoekende partij, vormt een schending van het non-refoulement beginsel en van artikel 3 E.V.R.M."

3.2.2. Verweerder stelt dat uit artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening geen verplichting kan worden afgeleid voor de Belgische staat om een asielerzoek te behandelen indien, overeenkomstig de bepalingen van de Dublin-II-Verordening, een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek en dat evenmin een schending van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening wordt aangetoond nu het niet betwist is dat de Griekse autoriteiten geen verzoek hebben gericht aan de bevoegde Belgische diensten om de asielaanvragen van verzoekers in België te behandelen. Tevens betoogt verweerder dat duidelijk in de bestreden beslissingen wordt aangegeven waarom geen gebruik werd gemaakt van de door voormelde bepalingen geboden mogelijkheid. Verweerder laat verder gelden dat Griekenland overeenkomstig de Dublin-II-Verordening de verplichting heeft om verzoekers over te nemen en België niet de wettelijke mogelijkheid heeft om controle uit te oefenen op een andere lidstaat. Hij stelt dat hem niet kan worden verweten zich te steunen op officiële informatie van de Griekse autoriteiten, die tot nader order hetzelfde gezag verdienen als de andere overheden van de Europese lidstaten en dat hij niet anders kan dan ervan uitgaan dat de Europese instellingen de nodige garanties bieden tot naleving van de Europese regelgeving, nu anders oordelen zou neerkomen op een schending van de soevereiniteit tussen lidstaten onderling. Verweerder herhaalt dat alle lidstaten de Dublin-II-Verordening – en de overdracht van asielaanvragers aan Griekenland – toepassen en noch het Hof van Justitie noch het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een algemeen verbod van overdracht aan Griekenland heeft opgelegd. Daarnaast stelt verweerder dat verzoekers niet aantonen dat de regelgeving die thans in Griekenland geldt om de vluchtelingenstatus vast te stellen, en de rechten en plichten die hieruit voortvloeien, hen zouden worden ontzegd. Tot slot betoogt verweerder opnieuw dat verzoekers geenszins aannemelijk maken dat zij persoonlijk een reëel risico op een slechte of incorrecte behandeling lopen, en dit allerminst gezien de garanties verleend door de Griekse overheid, en zij bij terugkeer naar Griekenland gerepatriëerd worden naar Afghanistan.

3.2.3. In hun repliekmemoires antwoorden verzoekers als volgt:

"(...) A1+2. Verwerende partij kan geen controle uitoefenen op een andere lidstaat, noch kan zijn de toepassing van de EU-reglementering door een andere lidstaat evalueren; verwerende partij kan niet verweten worden zich op informatie van de Griekse overheid te baseren

Verzoeker vraagt dit ook niet aan verwerende partij. Verzoeker vraagt enkel dat de Belgische staat er zich voor behoedt om bepaalde fundamentele rechten te schenden indien ze hem en zijn gezin naar Griekenland terugsturen.

Verzoeker meent dat er weldegelijk redenen zijn om te twijfelen aan de geloofwaardigheid van de informatie van de Griekse overheid, aangezien zij betrokken partij zijn.

Bovendien is gebleken, in een weliswaar totaal andere context, dat de Griekse staat de EU jarenlang heeft voorgelogen met betrekking tot de situatie van haar overheidsbudget en bijhorende schulden.

Het is ook net het arrest Saadi van het EHRM dat stelt dat men niet blindelings moet geloven wat een overheid zegt.

En wel om de reden dat het Europees Hof zelf stelt over mensenrechtenrapporten in een arrest Saadi tegen Italië (28/02/2008) (vrije vertaling):

'130. Om het bestaan te verifiëren van een risico op vernederende behandelingen, dient het Hof alle voorzienbare gevolgen van een terugzending van verzoeker in het land van bestemming te onderzoeken, rekening houdend met de algemene situatie in dit land en de omstandigheden eigen aan het geval van de betrokkene (Vilvarajah et anderen, §108 in fine).

131. Om de algemene situatie in een land te onderzoeken, heeft het Hof vaak belang gehecht aan informatie terug te vinden in recente rapporten afkomstig van onafhankelijke internationale mensenrechtenorganisaties, zoals Amnesty International of regeringsbronnen, waaronder het Department of State van de V.S.A. (...)'

De rapporten die verzoeker aanhaalt, zoals van het UNHCR en van het Europees Parlement zijn, gezien deze rechtspraak, bij uitstek bronnen die de Dienst Vreemdelingenzaken dient te raadplegen om na te gaan of zij artikel 3 en 13 E.V.R.M. niet schenden, bij een beslissing tot weigering van verblijf en met een terugzending naar Griekenland. Dit is echter niet af te leiden uit de bestreden beslissing.

Tenslotte stelt het Hof het volgende in het arrest Saadi (vrije vertaling):

'(...) In dit opzicht onderlijnt het Hof dat het bestaan van interne wetten en het ondertekend hebben van internationale verdragen, die in principe het respect garanderen van fundamentele mensenrechten op zichzelf niet voldoen om een adequate bescherming tegen het risico op vernederende behandelingen te verzekeren, wanneer, zoals in dit geval, betrouwbare bronnen melding maken van praktijken van de autoriteiten, of getolereerd door deze laatste, die manifest ingaan tegen de principes van het Verdrag. (...) zelfs al zouden de Tunesische autoriteiten de diplomatieke garanties gegeven hebben zoals gevraagd door Italië, dan nog stelt dit het Hof niet vrij van een onderzoek of deze garanties effectief bescherming zouden bieden op een bescherming van de betrokkene tegen een risico op een vernederende behandeling'.

Hieruit blijkt dat de Belgische staat zich niet zonder meer kan verschuilen achter de zinsnede in de bestreden beslissing dat de Griekse staat dezelfde objectieve garanties biedt als België, wanneer er internationale rapporten het tegendeel stellen en de Belgische staat geen enkel stuk naar voren brengt dat het tegendeel zou aantonen.

A3. Volgens verwerende partij passen 'alle lidstaten' de overdrachten naar Griekenland toe

Eerst en vooral wenst verzoekende partij op te merken dat verwerende partij deze stelling met geen enkele informatie staaft.

Ten tweede wenst verzoekende partij op te merken dat dit minstens gedeeltelijk onwaar is. Er zijn Duitse arresten en ook Italiaanse vonnissen die eveneens overdrachten naar Griekenland schorsen.

Er zijn dus ook andere lidstaten waar rechters zich terecht zorgen maken over de toestand van asielzoekers in Griekenland.

Griekenland ontkent de problemen overigens ook niet. In een recent persbericht stelt minister Papandreou dan ook dat ze de asielprocedure in Griekenland in overeenstemming zullen brengen met de Conventie van Genève. (stuk 1) Hieruit kan men dus afleiden dat dit tot op heden NIET ZO IS.

A4+A5. Verzoekende partij is louter hypothetisch

De positie van het UNHCR toont aan dat wanneer asielzoekers die teruggestuurd worden naar Griekenland, niet aan de Griekse autoriteiten hebben meegedeeld dat zij van woonplaats veranderd zijn, er verondersteld wordt dat zij hun asielaanvraag impliciet ingetrokken hebben. Ze kunnen tegen deze beslissing een beroep indienen, doch dienen overmacht te kunnen aantonen om zulk een beroep te winnen. Indien het beroep afgewezen wordt, riskeren zij volgens het UNHCR uitgezet te worden naar een land waar zij vrezen dat hun leven of vrijheid in gevaar is. Dit houdt een risico op schending van artikel 33 van de Conventie van Genève in.

In de positie van het UNHCR wordt duidelijk gesteld dat deze regeling geldig is voor asielzoekers die onder de 'Dublin II-regulation' teruggestuurd worden. Het betreft eveneens vaststellingen die werden gedaan op basis van concrete vaststellingen. Deze redenering geldt dus ook concreet voor verzoekers.

Deze positie werd recent overigens bevestigd en versterkt door het UNHCR in een nieuwe positie.

In deze positie wordt effectief bevestigd dat personen die onder de Dublin-verordening worden teruggestuurd grote problemen tegenkomen om een asielaanvraag in te dienen. Het UNHCR concludeert in de positie: 'In the light of the above mentioned challenges, UNHCR is concerned that 'Dublin returnees', in particular the most vulnerable ones, may find themselves excluded from the asylum procedures'.

Het UNHCR adviseert dan ook het volgende: 'UNHCR advises Governments to refrain from returning asylum-seekers to Greece under the Dublin regulation until further notice'.

Het UNHCR werkt samen met de Griekse regering en stelt enige verbetering vast, doch blijft zich zorgen maken net over de personen die aankomen op het vliegveld, zoals met verzoekers het geval zou geweest zijn. Nu zijn ze inmiddels wel vrijgelaten en wordt verwacht dat ze op eigen krachten naar Griekenland zouden gaan. Ook dit is onaanvaardbaar, gezien het feit dat verzoekers twee kleine kinderen hebben en geen financiële middelen om in Griekenland aan te komen.

Bovendien, zelfs al zouden zij niet via het vliegtuig in Griekenland aankomen, dan nog is een asielaanvraag indienen in Griekenland een zeer hachelijke onderneming. Dit wordt bevestigd door het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, in een schrijven van begin maart 2008. Medewerkers van het BCHV waren er getuige van lange rijen mensen die stonden te wachten bij een gebouw dat slechts één keer per week open gaat en waar de volgorde waarin mensen een asielaanvraag kunnen indienen volledig arbitrair is. Sommigen spraken zelfs van smeergeld. Bovendien was het opvallend dat er zeer weinig vrouwen in deze rij stonden en al helemaal geen gezinnen. Dit versterkt nog eens de bezorgdheid van het UNHCR dat de meest kwetsbare personen geen toegang hebben tot de asielprocedure.

In het geval zij worden teruggestuurd naar Griekenland is er een zeer grote kans dat zij worden doorgestuurd naar Afghanistan. Een terugkeer naar Afghanistan houdt een risico in voor hun leven of vrijheid, in de zin van artikel 3 EVRM. Verzoekers komen immers uit een regio die vermeld staat op de lijst van het UNHCR. Volgens de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, komen personen die afkomstig zijn uit deze gebieden in aanmerking voor de subsidiaire bescherming (wanneer er geen uitsluitingsclausule wordt toegepast en de identiteit vaststaat).

Ook deze stelling is niet louter theoretisch.

(...)

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert in haar nota zijn er geen garanties zijn van de Griekse overheid. In casu is de bijlage 26 quater genomen op basis van een zogenaamde 'tacit agreement'.

De verwerende partij heeft in het terugnameverzoek van Griekenland totaal geen garantie verkregen dat de asielaanvraag van verzoekers zal onderzocht worden in het licht van "effective procedural safeguards" ("effectieve procedurele waarborgen").

Voor wat betreft de opmerkingen dat de risico's louter hypothetisch zijn, verwijst verzoeker integraal naar het inleidende verzoekschrift.

Wat betreft de mogelijkheid om zich op juridische hulp in Griekenland te beroepen, wenst verzoekende partij naar een brief te verwijzen van een Griekse advocaat, die duidelijk stelt dat de rechtshulp geboden in Griekenland totaal niet voldoende is om de 30.000 aanvragen die jaarlijks worden ingediend bij de Greek Refugee Council te honoreren, met maar 12 advocaten. (stuk 2)"

3.2.4.1. De Raad stelt vast dat verzoekers niet betwisten dat Griekenland in toepassing van de artikelen 10.1, en 18.7, van de Dublin-II-Verordening de lidstaat is die verantwoordelijk is voor de behandeling van hun asielverzoeken. Verzoekers betogen evenwel dat uit allerhande rapporten die dateren van na de omzetting van de Europese regelgeving in de Griekse nationale wetgeving blijkt dat er zich in de praktijk in Griekenland een probleem stelt met betrekking tot de vluchtelingen- en beschermingsprocedures en dat verweerder daarom toepassing diende te maken van de in de artikelen 3.2 en 15 van de Dublin-II-Verordening vervatte mogelijkheid om hun asielverzoeken te behandelen.

De Raad wijst erop dat artikel 3 van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:

"1. De lidstaten behandelen elk asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van hen wordt ingediend, hetzij aan de grens hetzij op hun grondgebied. Een asielverzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.

3. Iedere lidstaat behoudt de mogelijkheid om, overeenkomstig zijn nationale recht en met inachtneming van de bepalingen van het Verdrag van Genève, een asielzoeker naar een derde land te zenden.

4. De asielzoeker wordt schriftelijk in een taal die hij redelijkerwijs kan worden geacht te begrijpen in kennis gesteld van de toepassing van deze verordening, de daarin vastgestelde termijnen en de uitwerking ervan."

Artikel 3.1 van de verordening Dublin-II-Verordening voorziet duidelijk dat elk asielverzoek door één enkele lidstaat wordt behandeld. Vooraleer een asielverzoek dat werd ingediend door een onderdaan van een derde land inhoudelijk kan worden onderzocht, dient derhalve eerst te worden bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek volgens de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vastgelegde objectieve criteria.

Artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening ("de soevereiniteitsclausule") stelt voorts vast dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds "kan" behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Deze bepaling laat een individuele vluchteling niet toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien, doch biedt een lidstaat de mogelijkheid om, wanneer dit nodig of opportuun wordt geacht, zelf de verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van een asielverzoek.

Verweerder heeft de verklaringen van verzoekers en de situatie in Griekenland beoordeeld en heeft in de bestreden beslissingen duidelijk aangegeven waarom hij geen beroep wenst te doen op de in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening vervatte mogelijkheid. Het feit dat verzoekers niet akkoord gaan met

de redenen waarom verweerder geen beroep wenst te doen op de proceduremogelijkheid die is opgenomen in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening en stellen de situatie in Griekenland anders te beoordelen laat niet toe te besluiten dat deze bepaling geschonden is.

Artikel 15 van de Dublin-II-Verordening luidt verder als volgt:

"1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt de lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

2. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of hij wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat er in het land van herkomst familiebanden bestonden.

3. Indien de asielzoeker een niet begeleide minderjarige is die in een andere lidstaat één of meer familieleden heeft die voor hem kunnen zorgen, herenigen de lidstaten, indien mogelijk, de minderjarige met deze verwant(en), tenzij dit niet in het belang van de minderjarige is.

4. Indien de aangezochte lidstaat zo'n verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen.

5. De voorwaarden en procedures voor de toepassing van dit artikel, inclusief de bemiddelingsprocedures ter oplossing van eventuele geschillen tussen lidstaten over de noodzaak om de betrokkene te herenigen of de plaats waar dat moet gebeuren, worden vastgesteld overeenkomstig de in artikel 27, lid 2, bedoelde procedure."

Los van de vaststelling dat uit deze bepaling geen enkele verplichting kan afgeleid worden, moet worden geduurd dat niet kan ingezien worden hoe deze bepaling in casu zou kunnen toegepast worden. Verzoekers, die meerderjarig zijn, hebben immers duidelijk te kennen gegeven dat zij geen familieleden in het Rijk hebben. Een schending van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening wordt niet aangetoond.

3.2.4.2. Rekening houdende met voorgaande vaststellingen blijkt ook geenszins dat het artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, dat voorziet dat verweerder steeds dient na te gaan welke Staat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, geschonden werd.

3.2.4.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM moet worden benadrukt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) reeds heeft geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem kan vormen ten aanzien van deze verdragsbepaling en derhalve de verantwoordelijkheid van een staat die gebonden is door het Verdrag, met zich mee kan brengen wanneer er ernstige en zwaarwichtige gronden bestaan om aan te nemen dat een persoon in het land waarnaar hij wordt teruggestuurd, een reëel risico loopt om onderworpen te worden aan behandelingen die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. In die omstandigheden omvat artikel 3 van het EVRM de verplichting om de betreffende persoon niet te verwijderen naar dit land (zie EHRM, *Y v. Rusland*, 4 december 2008, § 75, en de arresten waarnaar verwezen wordt; *adde* EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005).

Griekenland, lidstaat van de Europese Unie en land waarnaar verzoekers zich dienen te begeven, is een rechtsstaat en is partij bij het EVRM en het Vluchtelingenverdrag en is bovendien gebonden door de Europese immigratie- en asielregelgeving. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel dient dan ook verondersteld te worden dat de betrokken staat zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien, zal nakomen (EHRM, *K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk*, 2 december 2008, § 17: "The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.", vrije vertaling: "Er dient te worden vermoed dat Griekenland zijn verplichtingen die voortvloeien uit deze richtlijnen zal nakomen."). Het bestuur mag derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar Griekenland dient te begeven of naar dit land kan teruggeleid worden, geen aanleiding geeft tot problemen in verband met artikel 3 van het EVRM (zie ook J. VANDE

Het voormelde vermoeden is weerlegbaar. Het is in principe aan de verzoekende partij om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 (zie EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167). Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd, is het aan de regering om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 77).

Om te beoordelen of er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat een vreemdeling een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Hierbij moet worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 78; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, §§ 128-129; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 108 *in fine*).

Wat de algemene situatie in een land betreft, heeft het EHRM vaak belang gehecht aan informatie zoals opgenomen in recente rapporten van onafhankelijke internationale mensenrechtenorganisaties of inlichtingen afkomstig van gouvernementele bronnen (zie ook bijvoorbeeld: EHRM, *Moayad v. Duitsland*, 20 februari 2007, §§ 65-66; EHRM, *Said v. Nederland*, 5 juli 2005, § 54; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 67 en EHRM, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, 15 november 1996, §§ 99-100). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt evenwel dat, uitzonderlijk, in de zaken waar de verzoekende partij beweert deel uit te maken van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan mishandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM kan aangewend worden wanneer de verzoekende partij aantoonbaar dat er ernstige en zwaarwichtige redenen voor handen zijn om aan te nemen dat de desbetreffende praktijk bestaat en dat zij deel uitmaakt van die betrokken groep (zie EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan bewijst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk situatie onderscheiden van deze van anderen, indien dit de bescherming geboden door artikel 3 van het EVRM zou uithollen. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en de beschikbare informatie over het land van bestemming met betrekking tot die betrokken groep (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 80; EHRM, *Salah Seekh v. Nederland*, 23 mei 2007, § 148; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167).

Het bestaan van het risico moet worden beoordeeld in functie van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben ten tijde van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis* EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 81; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Cruz Varas e.a. v. Zweden*, 20 mars 1991, §§ 75-76; EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 107).

Wanneer een asielzoeker geconfronteerd wordt met de verwijdering naar een land dat niet zijn land van herkomst is, kan hij enerzijds inroepen dat hij een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen in dat land en dit in strijd met artikel 3 van het EVRM en anderzijds dat hij een reëel risico loopt om door dat land verwijderd te worden naar zijn land van herkomst en dit in strijd met dezelfde bepaling.

In voorliggende zaak voeren verzoekers in de eerste plaats aan dat zij in Griekenland een reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoekers verwijzen hierbij naar een brief van 2 april 2009 van de regionaal vertegenwoordiger van het UNHCR aan minister Turtelboom, naar rapporten van het UNHCR, naar de bevindingen van de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa naar aanleiding van zijn bezoek aan Griekenland op 8 en 10 december 2008, naar twee rapporten van Human Rights Watch van eind 2008, naar een rapport van de Greek Council for Refugees van 15 februari 2009 en naar een schrijven van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen van maart 2008. Verzoekers citeren verder uit een rapport van Caritas Oostenrijk en het Rode Kruis gepubliceerd op 17 augustus 2009.

Er moet evenwel worden geduid dat de eenvoudige verwijzing naar algemene rapporten, die gewag maken van specifieke problemen met betrekking tot de asielpcedure in Griekenland, onvoldoende is om het bovenvermelde risico aan te tonen. De omstandigheid dat deze verslagen afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen zoals het UNHCR, de mensenrechtencommissaris of van andere organisaties, waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend worden, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het komt immers aan de verzoekers toe om *in concreto* aan te tonen dat zij zelf een dergelijk risico lopen in de staat naar waar zij worden teruggestuurd. Er blijkt immers niet dat alle asielaanvragers systematisch door de Griekse autoriteiten onderworpen worden aan folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen en straffen. De Raad stelt verder vast dat de bewering van verzoekers dat zij gedurende tien dagen werden opgesloten in Griekenland zonder mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen op geen enkele wijze wordt gestaafd. Er dient daarenboven te worden opgemerkt dat verzoekers, toen zij door verweerder gehoord werden, niet te kennen gaven in Griekenland opgesloten te zijn geweest. Zij verklaarden daarentegen dat toen zij in Griekenland werden aangetroffen zij verplicht werden om hun vingerafdrukken te laten nemen en dezelfde dag nog bevel kregen om het grondgebied te verlaten. Verzoekers gaven tijdens het gehoor voorts niet aan enige poging ondernomen te hebben om een asielaanvraag in Griekenland in te dienen, doch stelden uitdrukkelijk dat zij steeds de bedoeling hadden om in België een asielaanvraag in te dienen. Verzoekers gaven ook op geen enkele wijze te kennen op enigerlei wijze geconfronteerd te zijn geweest met de situaties die in de verslagen waarnaar zij verwijzen worden beschreven. Van een vreemdeling die stelt incorrect behandeld te zijn in een land of beweert te vrezen dat hij in dat land, bij een eventuele terugkeer, zal behandeld worden op een wijze die dusdanig is dat kan gesproken worden van een inbreuk op artikel 3 van het EVRM mag nochtans verwacht worden dat hij het bestuur hierover inlicht wanneer hem hiertoe de kans geboden wordt. Ten overvloede dient nog te worden geduid dat verzoekster reeds op 24 april 2010 op de luchthaven te Zaventem werd aangetroffen met haar kind en werd ondergebracht in een opvangcentrum dat zij evenwel twee dagen later verliet. Toen zij evenwel op 1 juli 2009 gehoord werd door verweerder, verklaarde zij dat zij de dag voor het indienen van haar asielaanvraag in België vertrok uit het land waar haar vingerafdrukken genomen werden. Op basis van de verklaringen van verzoekster dient dus besloten te worden dat zij, na haar eerder verblijf in België, vrijwillig terugkeerde naar Griekenland. Een dergelijke houding is niet in overeenstemming te brengen met haar stelling dat zij nu niet meer kan terugkeren naar Griekenland omdat zij er onderworpen wordt aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Het feit dat in een individuele zaak door de Raad of een ander rechtscollege geoordeeld werd dat de uitvoering van een beslissing om een vreemdeling naar Griekenland terug te sturen diende te worden geschorst, laat evenmin toe in voorliggende zaak te besluiten dat verzoekers in Griekenland een reëel risico lopen op een behandeling of bestraffing in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Verder voeren verzoekers aan dat zij een reëel risico lopen om door de Griekse autoriteiten verwijderd te worden naar hun land van herkomst en dit in strijd met artikel 3 van het EVRM. Wat deze hypothese betreft, die kan omschreven worden als *'het risico op onrechtstreekse verwijdering naar het land van herkomst'*, heeft het EHRM reeds geoordeeld dat de onrechtstreekse verwijdering naar het land van herkomst via een ander land, dat eveneens een verdragsstaat is bij het EVRM, een staat niet van zijn verantwoordelijkheid ontslaat om er over te waken dat een vreemdeling, door de beslissing om hem van het grondgebied te verwijderen, niet blootgesteld wordt aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. In deze context kan een lidstaat van de Europese Unie niet langer zonder meer vertrouwen op het systeem dat ingesteld werd door de Dublin-II-Verordening. Wanneer staten internationale organisaties oprichten of *mutatis mutandis* internationale verdragen sluiten om samen te werken op bepaalde domeinen, kan de bescherming van fundamentele rechten hierdoor geraakt worden. Het zou echter niet stroken met de doelstellingen van het EVRM dat de verdragsstaten zich op die wijze op het desbetreffende domein zouden kunnen onttrekken aan iedere verantwoordelijkheid ten

aanzien van het EVRM (cf. EHRM, *T.I. v. Verenigd Koninkrijk*, 7 maart 2000 en EHRM, *Waite et Kennedy v. Duitsland*, 18 februari 1999, § 67).

Het enkele feit dat de asielpcedure die van toepassing is in een lidstaat van de Europese Unie tekortkomingen kent, volstaat echter niet om vast te stellen dat de terugleiding van een asielaanvrager naar Griekenland een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Immers, het terugsturen van een asielaanvrager naar zijn land van herkomst, door de Belgische staat of door het land waarnaar de Belgische staat voornoemde terugleidde, vormt op zich geen schending van deze bepaling. Een dergelijke schending kan enkel opgeworpen worden op voorwaarde dat er ernstige en zwaarwichtige gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat de betrokkene blootgesteld wordt aan een reëel risico om onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in het land van herkomst of in een ander land waarnaar hij verder mag worden teruggestuurd.

De terugleiding van een asielaanvrager naar de staat verantwoordelijk voor het onderzoek van zijn asielaanvraag door de Belgische staat in uitvoering van de bepalingen van de Dublin-II-Verordening kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM vormen indien voldaan is aan twee voorwaarden, namelijk dat de asielaanvrager enerzijds aantoont dat er ernstige en zwaarwichtige gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt om onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in zijn land van herkomst of in enig ander land en dat hij anderzijds aantoont dat hij niet zou kunnen genieten van bescherming tegen een verwijdering naar dat land, in de staat die verantwoordelijk is voor het onderzoek van zijn asielaanvraag.

Verzoekers maken met de verwijzing naar de hierboven reeds vermelde algemene rapporten die betrekking hebben op de organisatie van de asielpcedure niet aannemelijk dat in casu een reëel risico op indirect refoulement bestaat. Uit het feit dat er zich in de praktijk nog problemen stellen bij de behandeling van asielverzoeken in Griekenland kan niet afgeleid worden dat asielzoekers zonder meer worden gerepatriëerd naar hun land van herkomst. Eenzelfde opmerking dient te worden gemaakt met betrekking tot de verwijzing naar een rapport van Human Rights Watch van 12 november 2009, waarin sprake is van het '*dysfunctionele asielsysteem en detentiemisbruiken*' in Griekenland. Ook uit dit rapport kan niet afgeleid worden dat Griekenland in voorliggende zaak het non-refoulementbeginsel zal miskennen.

Verzoekers betogen dat uit een rapport van de '*Norwegian Helsinki Committee*', de '*Norwegian Organisation for Asylum Seekers*' en de Griekse organisatie '*Aitima*' blijkt dat er sprake is van geheime nachtelijke operaties waarbij de Griekse politie asielzoekers overbrengt naar Turkije. De verwijzing naar dit document laat evenwel niet toe te besluiten dat verzoekers dreigen gerepatriëerd te worden naar Afghanistan. Er dient bovendien op gewezen te worden dat niet wordt aangetoond wat de administratieve status was van de personen die teruggebracht werden naar Turkije en zelfs niet blijkt of de aangebrachte '*feiten*' zich werkelijk hebben voorgedaan. De Raad komt tot eenzelfde vaststelling inzake de verwijzing van verzoekers naar het rapport van Thomas Hammarberg. Er dient bovendien te worden benadrukt dat een land de mogelijkheid heeft om op te treden tegen illegale immigratie en dat uit het feit dat het maatregelen treft om illegale grensoverschrijdingen tegen te gaan niet kan afgeleid worden dat het personen die door de Belgische autoriteiten overgedragen worden automatisch terugstuurt naar hun land van herkomst.

Door te verwijzen naar een '*interim measure*', die verder niet gemotiveerd wordt, die door EHRM werd getroffen ten aanzien van een Somalische onderdaan tonen verzoekers evenmin aan dat zij door de Griekse overheid zullen teruggestuurd worden naar hun land van herkomst.

Door in hun repliekmemoire verder nog een brief aan te halen van een Griekse advocaat waarin wordt gesteld dat de kosteloze rechtshulp voorhanden in Griekenland niet voldoende is, tonen zij evenmin een mogelijke schending van het non-refoulementbeginsel aan. Verzoekers maken trouwens niet aannemelijk dat zij, indien vereist, niet financieel bij machte zouden zijn om een beroep te doen op een raadsman. Verzoekers verklaarden immers te kunnen rekenen op financiële bijstand van de ouders, die hun reis organiseerden.

De door verzoekers verstrekte uiteenzetting omvat geen concrete elementen die toelaten te besluiten dat de Griekse autoriteiten vreemdelingen, die in het kader van de Dublin-II-Verordening door de Belgische overheid worden overgedragen en duidelijk te kennen geven om een beschermingsstatus te verzoeken, in strijd met de non-refoulementverplichting, repatriëren.

De vaststelling dat geen miskennen van het non-refoulementbeginsel en van artikel 33 (1) van het Vluchtelingenverdrag werd aangetoond laat toe om in voorliggende zaak te besluiten dat er geen schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 3 van het Anti-Folterverdrag weerhouden kan worden die zou voortvloeien uit de miskennen van dit beginsel

3.2.4.4. Artikel 13 van het EVRM, bepaling waarvan de schending ook wordt aangevoerd, kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoekers verwijzen wel naar de schending van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat verzoekers geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maken. Een schending van artikel 13 van het EVRM kan derhalve niet worden weerhouden. Tevens moet worden geduid dat verzoekers erkennen dat er wel degelijk een mogelijkheid bestaat om beroep aan te tekenen tegen een eventuele negatieve beslissing inzake een asielverzoek bij de Griekse Raad van State. Indien enig door het EVRM gewaarborgd recht zou miskend worden kunnen zij zich derhalve tot deze instantie richten. De stelling dat de procedure voor de Griekse Raad van State "enkel een formalistisch, administratief beroep" is, laat niet zonder meer toe te besluiten dat verzoekers niet zou kunnen beschikken over "een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie."

3.2.4.5. Waar verzoekers nog een schending aanvoeren van artikel 15 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat zij nergens op een voor verweerder en de Raad begrijpelijke wijze precies aanduiden hoe de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, door het nemen van de bestreden beslissingen, deze bepaling zou hebben geschonden. Bij gebrek aan enige toelichting inzake de wijze waarop deze door verzoekers aangevoerde bepaling zou zijn miskend, wordt verweerder de mogelijkheid ontnomen om zich met kennis van zaken te verdedigen. Het middel dient bijgevolg, in de mate dat verwezen wordt naar de schending van artikel 15 van het EVRM, als onontvankelijk beschouwd te worden. Een zelfde vaststelling dient te worden gedaan met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 10.1 en 18.7 van de Dublin-II-Verordening en de stelling dat er in casu sprake zou zijn van een miskennen van substantiële op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, machtsoverschrijding of machtsafwending.

De eerste twee middelen uit de verzoekschriften van 4 maart 2010 zijn, in de mate dat ze onontvankelijk zijn, ongegrond.

3.3.1. Verzoekers voeren in een derde middel van hun verzoekschriften van 4 maart 2010 de schending aan van artikel 3 *juncto* artikel 8 van het EVRM, van artikel 10 van het Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Gemeenschap en goedgekeurd bij wet van 2 december 1957 (hierna: EG-verdrag) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij onderbouwen hun stelling als volgt:

"Door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is de Griekse Staat veroordeeld op 12 juni 2009 met betrekking tot de opsluiting van asielzoekers (arrest van 11 juni 2009, S.D. c. Grèce, <http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?action=html&documentId851178&portal=hbkm&source=externalbydocnumber&table=F69A27FD8FB86142BF01C1166DEA398649>).

Het is belangrijk vast te stellen dat het EHRM zich steunt op de nationale en internationale rapporten zoals ook door de verzoekende partij in huidige procedure worden aangehaald. Dat het EHRM stelt dat de Griekse autoriteiten niet in staat zijn om voldoende informatie te geven om de inhoud van de aangehaalde rapporten te weerleggen.

Indien de verzoekende partij naar Griekenland wordt teruggestuurd, dan blijkt duidelijk uit de rapporten van nationale en internationale organisatie dat verschillende opvangfaciliteiten in Griekenland niet volstaan om menswaardige situatie te garanderen.

Daarnaast zijn de detentiecentra in Griekenland onmenselijk en de omstandigheden van de aanhoudingen mensonwaardig.

Verzoeker kan zich niet naar Griekenland begeven met zijn zwangere vrouw en zijn dochtertje van twee jaar, als er niets voorzien is voor hen met betrekking tot de opvang.

Aldaar zal hij geen toegang hebben tot een dokter, een sociale assistent, juridische bijstand of een tolk. Dit alles blijkt duidelijk uit het laatste UNHCR rapport over Griekenland dat hierboven reeds werd geciteerd.

Er zal hem niet worden uitgelegd, hij zal niets begrijpen, aangezien hij geen Grieks begrijpt.

Reeds in 2008 werd de slechte opvangsituatie door het UNHCR aangekaart: "UNHCR position on the return of asylum seekers to Greece under the 'Dublin Regularation'", dd. 15 april 2008. Dit standpunt van het UNCHR is tot op heden actueel en werd herhaald in de brief aan Minister Turtelboom van 2 april 2009:

"Tenslotte zijn de omstandigheden waarin asielzoekers worden opgevangen bepalend opdat redelijkerwijs van hen kan worden verondersteld om de uitkomst betreffende hun asielverzoeken in Griekenland af te wachten. De opvang van asielzoekers is echter nog steeds ontoereikend en onvoldoende. Bijgevolg zijn veel asielzoekers, inclusief families, dakloos en kunnen zij geen toegang krijgen tot minimale hulpverlening en passende doorverwijzingsmechanismen."

Met betrekking tot de oorlogssituatie in Afghanistan zijn de beslissing van de Italiaanse Raad van State, dd. februari 2009, waarbij de repatriëring van Afghanen naar Griekenland geschorst werd op basis van het standpunt van het UNHCR van april 2008, relevant.

« Conseil d'Etat Italien : suspend le transfert en Grèce de trois demandeurs asile afghans (18/02/09) Le Conseil d'état dans une ordonnance prise le 3 février dernier a suspendu le transfert en Grèce aux sens de la « règlement Dublin » de trois demandeurs asile afghans. Les juges ont motivé la décision à la lumière des « dommages irréparables » qu'ils pourraient encourir tels que rapportés dans le position paper", du Unhcr du 15 avril 2008.»

(<http://www.programmaintegra.it/modules/news/article.php?storyid=3804>)

De Commissioner Thomas Hammarberg haalt ook deze problematiek aan in zijn rapport van 4 februari 2009. De situatie is sedert dien nog niet veranderd.

Recentelijk werd dit erbarmelijke situatie voor de opvang van asielzoekers bevestigd in een persartikel:

"La Grèce fait face à un afflux de migrants clandestins qui tentent de rejoindre l'Europe occidentale. Des milliers de personnes squattent dans des conditions très précaires. La police arrête les clandestins, mais les rares centres de rétention débordent et les expulsions sont délicates à mener. La police grecque rêve donc de récupérer des terrains désaffectés pour construire de nouveaux centres, ce qui ne fait généralement pas le bonheur des riverains."

(Ta nea, Grèce: des centres de rétention pour faire face à l'afflux des migrants du 13 mai 2009, <http://balkans.courriers.info/article12843.html>.)

Dit wordt ook opnieuw bevestigd in het rapport van het Rode Kruis – Caritas Oostenrijk :

« According to our interview partners there are in total about 700 – 1000 accommodation places for asylum seekers in Greece. About 300-330 of these are entirely funded by the Greek government at the Hellenic Red Cross Lavrio Refugee Reception Center (HRC/LRRC). The remaining facilities are operated by NGOs, mainly with EU funding.

In 2008 about 20.000 asylum applications were lodged in Greece. At the same time there is a backlog of open asylum procedures of about 30.000. From the numbers alone it follows that the vast majority of asylum seekers cannot be accommodated by the Greek government.

...
Asylum seekers who are not fortunate enough to get accommodated in one of the centers are not accommodated by the Greek government and do not receive any financial assistance by the government to finance private accommodation. Therefore most asylum seekers are forced to share small rooms with friends or relatives, live in abandoned houses, public gardens, parks or in the streets of Athens, or to spend their nights in so-called 'Afghani hotels'

...
Dublin returnees are facing the same problems concerning accommodation as other asylum seekers. There is no prioritization of Dublin cases".

(pagina 9 en 10, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4a93fbb2.html>)

Het sturen van de verzoekende partij naar een land, Griekenland, waar hij met zekerheid niet overeenkomstig de Richtlijn 2003/9/EG zal worden opgevangen, vormt in hoofde van België een schending van diezelfde richtlijn, evenals een schending van artikel 3 E.V.R.M., en van het zorgvuldigheidsplicht die rust op de verwerende partij bij het nemen van bestuurlijke beslissingen en artikel 10 van het EG - Verdrag.

Zoals reeds uitvoerig hierboven uiteengezet zou het terugsturen van de verzoekende partij naar Griekenland een artikel 3 E.V.R.M. tot gevolg hebben.

"However, the Court's case-law does not exclude that treatment which does not reach the severity of Article 3 treatment may nonetheless breach Article 8 in its private-life aspect where there are sufficiently adverse effects on physical and moral integrity"
(zie *Costello-Roberts v. the United Kingdom*, judgment of 25 March 1993, Series A no. 247-C, pp. 60-61, § 36).

"75. Any interference with Article 8 rights will infringe the Convention if it does not meet the requirements of paragraph 2 of Article 8. It is therefore necessary to determine whether the interference was "in accordance with the law", motivated by one or more of the legitimate aims set out in that paragraph, and "necessary in a democratic society"

(zie *Nyanzi v. The United Kingdom*, judgement of 8 July 2008)

"47. "Private life" is a broad term not susceptible to exhaustive definition. The Court has already held that elements such as gender identification, name and sexual orientation and sexual life are important elements of the personal sphere protected by Article 8 (see, for example, *Dudgeon v. the United Kingdom*, judgment of 22 October 1981, Series A no. 45, pp. 18-19, § 41; *B. v. France*, judgment of 25 March 1992, Series A no. 232-C, pp. 53-54, § 63; *Burghartz v. Switzerland*, judgment of 22 February 1994, Series A no. 280-B, p. 28, § 24; and *Laskey, Jaggard and Brown v. the United Kingdom*, judgment of 19 February 1997, Reports 1997-I, p. 131, § 36). Mental health must also be regarded as a crucial part of private life associated with the aspect of moral integrity. Article 8 protects a right to identity and personal development, and the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see, for example, *Burghartz*, cited above, opinion of the Commission, p. 37, § 47, and *Friedl v. Austria*, judgment of 31 January 1995, Series A no. 305-B, p. 20, § 45). The preservation of mental stability is in that context an indispensable precondition to effective enjoyment of the right to respect for private life."

(zie *Bensaid v. The United Kingdom*, judgement of 6 February 2001)

Het UNHCR bepaalt in haar "Handbook on Procedures and criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", januari 1992:

"190. It should be recalled that an applicant for refugee status is normally in a particularly vulnerable situation. He finds himself in an alien environment and may experience serious difficulties, technical and psychological, in submitting his case to the authorities of a foreign country, often in a language not his own. His application should therefore be examined within the framework of specially established procedures by qualified personnel having the necessary knowledge and experience, and an understanding of an applicant's particular difficulties and needs."

Gelet op de praktijk in Griekenland ten aanzien van kandidaat vluchtelingen die door vele nationale en internationale organisaties in rapporten wordt weergegeven, is zullen de verzoekende partij in een situatie van extreme onzekerheid komen."

3.3.2. Verweerder stelt in de nota's met opmerkingen in de eerste plaats, verwijzend naar zijn uiteenzetting betreffende de voorgaande middelen, dat verzoekers niet aantonen een reëel risico te lopen te worden onderworpen aan foltering of aan menselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verder betoogt verweerder dat een schending van artikel 8 van het E.V.R.M. evenmin in concreto wordt aangetoond en verzoekers in gebreke blijven aan te tonen dat hij niet op basis van een redelijke feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Hij besluit dat de bestreden beslissingen op correcte wijze werden genomen, conform de ter zake toepasselijke rechtsregels en verdragsartikelen.

3.3.3. Verzoekers antwoorden in hun repliekmemories het volgende:

"(...) Volgens de verwerende partij doet Griekenland zijn best. Zij baseert zich hiervoor op een arrest van Uw Raad.

Dit is manifest in strijd met de werkelijkheid. De rapporten geven aan, jaar na jaar, dat de situatie niet verbeterd is.

Het afschaffen van de beroepsprocedure toont zelfs een verslechtering aan."

3.3.4.1. De Raad merkt op dat verzoekers verwijzen naar algemene rapporten, doch geen concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Met verwijzing naar de bespreking van de voorgaande middelen kan worden herhaald dat zij niet aantonen dat zij in Griekenland een asielaanvraag zouden hebben ingediend, zodat ook niet blijkt dat hen de opvang waarop een asielzoeker recht heeft werd ontzegd. Het feit dat er zich in Griekenland – net zoals in België trouwens – op het terrein nog een aantal praktische problemen stellen die nu eenmaal verbonden zijn aan de massale en vanzelfsprekend onaangekondigde komst van grote groepen vreemdelingen, laat niet toe om te besluiten dat er een risico bestaat dat verzoekers automatisch in een situatie zullen gebracht worden die dusdanig is dat er effectief kan gesproken worden van een foltering of een vernederende of onmenselijke behandeling of bestraffing.

Verzoekers beperken zich in wezen tot de stelling dat het toch niet uitgesloten is dat de opvang in Griekenland zal tekortschieten, te meer nu zij een dochtertje van twee jaar hebben en verzoekster zwanger is. Verzoekers tonen, zoals reeds gesteld, niet aan dat zij behoeftig zijn en een beroep zullen dienen te doen op de Griekse opvangmodaliteiten. De door verzoekers geschetste situatie doet ook geen afbreuk aan de vaststelling dat Griekenland gebonden is door de verplichtingen die voortvloeien uit de richtlijn 2003/09/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in lidstaten (hierna: de richtlijn 2003/09/EG) en dat indien de Griekse autoriteiten effectief zouden nalaten hun uit deze richtlijn voortvloeiende verplichtingen ten aanzien van verzoekers na te komen zij de mogelijkheid hebben om de naleving ervan via gerechtelijke weg af te dwingen. Verzoekers weerleggen verder het motief in de bestreden beslissingen niet dat asielzoekers die worden overgedragen in het kader van de Dublin-II-Verordening een "roze kaart" ontvangen, die onder meer toegang geeft tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg, en maken niet aannemelijk dat zij, gelet op dit gegeven, niet in de mogelijkheid zijn om zelf in hun levensonderhoud en huisvesting te voorzien.

Verzoekers verwijzen voorts naar de detentieomstandigheden in Griekenland. Dienaangaande werd reeds vastgesteld dat verzoekers in het kader van hun gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins hebben aangegeven dat zij tijdens hun verblijf in Griekenland van hun vrijheid werden beroofd en ook thans geenszins aannemelijk maken dat dit het geval zou zijn geweest. Zij brengen bovendien geen overtuigende actuele informatie aan waaruit kan afgeleid worden dat zij bij terugkeer naar Griekenland voor langere tijd zullen ondergebracht worden in een van de detentiecentra die niet aan een aantal basisnormen voldoen.

Met hun toelichting maken verzoekers opnieuw geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. Zij tonen evenmin aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid door het nemen van de bestreden beslissingen tussenkwam in hun privéleven op een wijze die van dien aard is dat kan gesproken worden van een schending van artikel 8 van het EVRM.

In zoverre verzoekers stellen dat België de richtlijn 2003/09/EG schendt nu zij worden teruggestuurd naar een land, Griekenland, waar zij naar hun mening met zekerheid niet overeenkomstig voormelde richtlijn zullen worden opgevangen, dient te worden opgemerkt dat verzoekers nalaten te duiden welke bepaling in voormelde richtlijn met zich meebrengt dat België dient in te staan voor de opvang van asielzoekers buiten het Belgisch grondgebied of verantwoordelijk kan worden gesteld voor eventuele tekortkomingen door de Griekse autoriteiten aan de verplichtingen die kunnen afgeleid worden uit deze richtlijn.

3.3.4.2. Uit de uitvoerige motivering van de bestreden beslissingen kan verder afgeleid worden dat het bestuur deze beslissingen zorgvuldig heeft voorbereid en rekening heeft gehouden met alle dienstige stukken. De door verzoekers in de bespreking van hun middel aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht kan daarom niet weerhouden worden.

3.3.4.3. Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat verzoekers, wat de schending van artikel 10 van het EG-Verdrag betreft, zich beperken tot het louter aanvoeren van deze door hen geschonden geachte

verdragsbepaling. Er ontbreekt evenwel een duidelijke uiteenzetting van de wijze waarop betreffende bepaling volgens verzoekers door de bestreden beslissingen werd geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het derde middel uit de verzoekschriften van 4 maart 2010 is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.4.1. Verzoekers voeren in een vierde middel van hun verzoekschriften van 4 maart 2010 de schending aan van artikel 3 het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van de materiële motiveringsverplichting.

Verzoekers verduidelijken dit middel als volgt:

"Uit de bestreden beslissing is geenszins af te leiden dat de tegenpartij rekening heeft gehouden met de belangen van het minderjarige kind, dochter van de verzoekende partij.

Er wordt met geen woord gerept in de nochtans lange motivering over de voorzieningen voor minderjarigen in Griekenland.

De rapporten die hierboven uitgebreid werden aangehaald tonen duidelijk aan dat in Griekenland de rechten van het kind-asielzoeker niet gerespecteerd worden.

Het feit dat de tegenpartij met geen woord rept over de aanwezigheid van het kind en nog minder de belangen afweegt, vormt een schending van artikel 24 van het Europees Handvest van de Grondrechten.

Het tweede lid van dit artikel luidt immers:

"Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Ook het artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag geeft duidelijk aan dat het belang van het kind voorop moet staan bij elke beslissing die genomen wordt die zijn rechten betreffen.

Het is duidelijk dat de tegenpartij door het nemen van de bestreden beslissing deze twee artikels manifest geschonden heeft en tevens de materiële motiveringsverplichting geschonden heeft.

Men dient ook het ongeborn kind te beschermen. De aanwezigheid van een pasgeboren kind maakt de familie nog kwetsbaarder."

3.4.2. Verweerder antwoordt in zijn nota met opmerkingen dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verzoekster en haar minderjarige dochter het grondgebied van het Rijk dienen te verlaten binnen de tien dagen en dat zij zich dienen aan te melden bij de bevoegde Griekse autoriteiten. Hij betoogt dat verzoekers niet aantonen dat de minderjarige dochter haar mogelijkheid tot overleven en ontwikkelen ontnomen wordt door de overdracht naar Griekenland en stelt dat de levensstandaard van Griekenland toereikend is en dat het kind de verblijfsstatus van de ouders volgt.

3.4.3. Verzoekers repliceren in hun repliekmemoires als volgt:

"Verzoeker dient vast te stellen dat verwerende partij eigenlijk niet antwoordt op dit middel.

Op een totaal ongemotiveerde wijze en vooral totaal hypothetische wijze wordt er gesteld 'dat de levensstandaard in Griekenland toereikend is'.

Voor wie? Op basis van welke uitkering? Op basis van welke huisvesting?

Dat het kind de rechtssituatie van zijn ouders volgt, leidt er niet toe dat men de rechten van het kind niet meer zou moeten respecteren. Die rechten gelden niet alleen voor ongeleide minderjarigen, maar voor alle minderjarigen."

3.4.4.1. Waar verzoekers met hun toelichting de aangevoerde schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 24, tweede lid, van het Handvest lijken te willen onderbouwen, merkt de Raad op dat voormelde bepalingen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze bepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de partijen gebonden door het Kinderrechtenverdrag of het Handvest of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24, tweede lid, van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554). Daarenboven moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissingen niet kunnen beschouwd worden als "*handelingen betreffende kinderen*", zodat hoe dan ook niet kan ingezien worden waarom verweerder deze bepalingen zou dienen te betrekken bij zijn besluitvorming.

3.4.4.2. In de mate dat verzoekers een schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het vierde middel uit de verzoekschriften van 4 maart 2010 is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.5. Verzoekers hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring van de bestreden beslissingen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvW 50 387, RvW 51 005 en RvW 51 015 worden gevoegd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt in de drie zaken verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK

